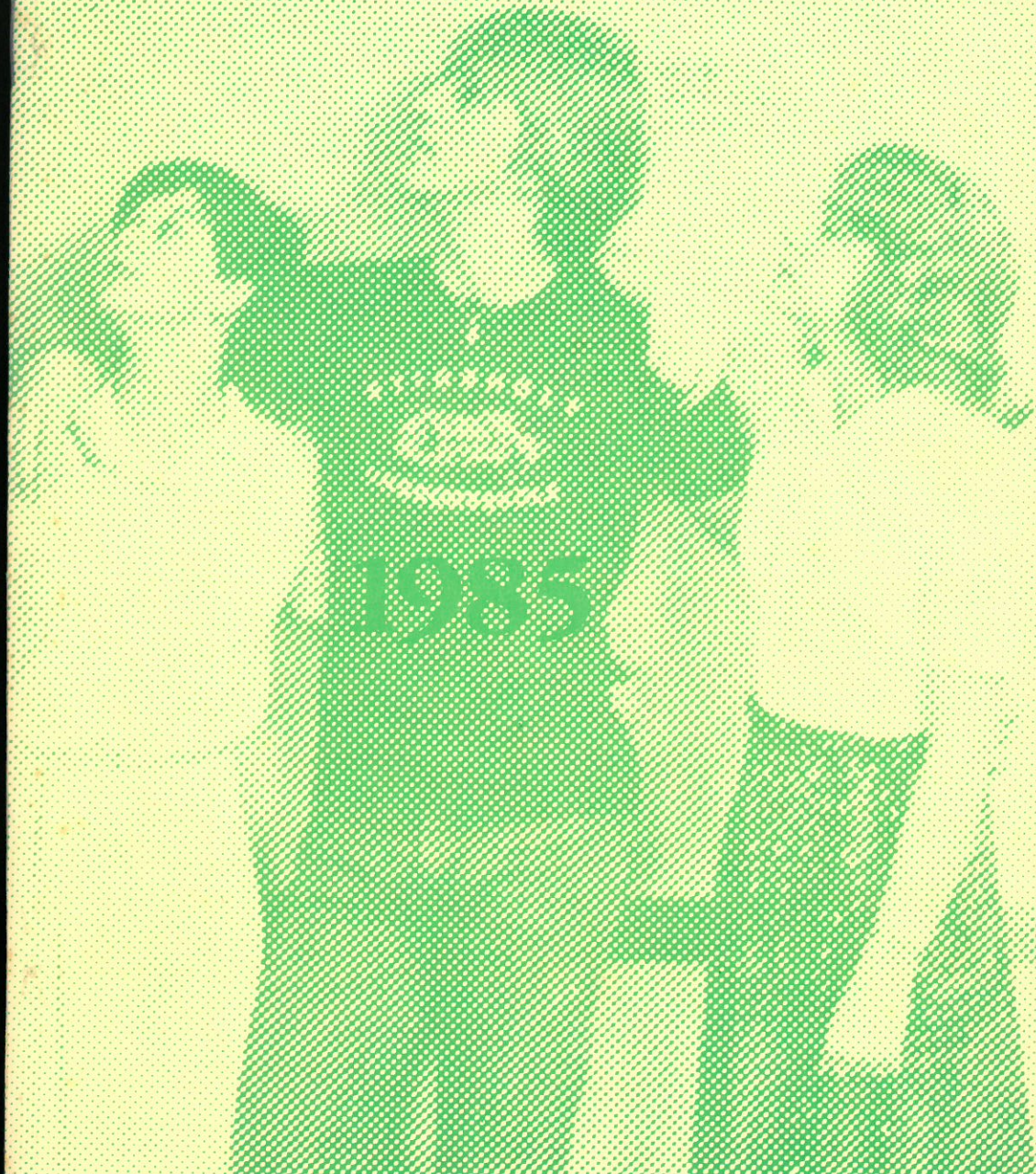

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLE

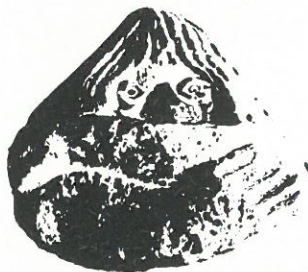

STIDSHOLT
UNGDOMSSKOLES
ÅRSSKRIFT

1985

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLENS
ELEVFORENING

EKSPRES-TRYKKERIET
FREDERIKSHAVN

Indholdsfortegnelse

Nu er det jul igen	<i>Jens Sigurd Pedersen</i>
Ungdomsåret	<i>Grethe og Jeppe Buhrkall</i>
Runde år	<i>Marie Risegaard Jakobsen</i>
Nye Førstes livs-lærebog	<i>Bent Østergaard</i>
Året, der svandt	<i>Jeppe og Grethe Buhrkall</i>
Pragh 1985	<i>Fatima Jaouadi</i>
Norgesturen gik til Sverige	<i>Louis Rasmussen, Lene Jørgensen</i>
Svaler i Indien	<i>Jakob Buhrkall</i>
EDB i Efterskolen	<i>Birgitte Jensen, Esben Sørensen</i>
Til Christas fødselsdag	<i>Tom Søndergaard</i>
En mosaik samles	<i>Elmo Nielsen</i>
Varigt minde	<i>Knud Andersen</i>
Bryllupper på S.U.	
Hilsener	
Meddelelser	
Elevfortegnelse	
Regnskab	

Nu er det jul igen...

*Kongernes konge ene du kan
skærme vort elskede fædreland.*

Kristus blev født i en ukendt by, og voksede op i anden ukendt by. Han arbejdede i en tømrers værksted, indtil han blev 30 år, og derefter tilbragte han tre år som omrejsende prædikant.

- Han har aldrig skrevet en bog.
aldrig haft en stilling.
aldrig ejet et hjem.
aldrig haft hustru og børn.
aldrig gået i en højere skole.
aldrig sat sin fod i en stor by.

Han rejste aldrig langt fra det sted, hvor han blev født.
Han gjorde aldrig noget af det, der i almindelighed ledsager storhed.
Han havde ingen anden fuldmagt end sin egen tro.
Han havde intet i denne verden undtagen sin guddommelige manddomskraft.

Mens han endnu var ung mand, vendte den offentlige mening sig imod ham.
Hans venner løb bort - en af dem fornægtede - en anden forrædte ham.
Han blev overgivet til sine fjender
og gennemgik en parodi af en domshandling.
Han blev naglet til korset mellem to røvere.
Hans bødler trak lod om det eneste af værdi, han ejede på jorden,
mens han endnu var døende, og det var hans klædebon.
Da han var død, blev han taget ned og lagt i en grav,
som man havde lånt af en medlidende ven.

Nitten lange århundreder er kommet og gået,
og i dag er han den menneskelige races centrum
og leder af udvikling og fremgang på jord.

Jeg overdriver ikke, når jeg siger:

at alle de hærer, der nogensinde har været på march,
at alle de flåder, der er blevet bygget,
at alle de parlementer, der har siddet,
at alle de konger, der har regeret,
sammenlagt ikke har berørt menneskes liv på jord
så mægtigt som denne ensomme mand. –

– Det er forunderligt. Det er gåden over alle gåder. – Det er tro.
Han er kongernes konge, hvis kongerige ikke er af denne verden.
Han er Messias, som profeter spåede om fra tiders morgen.
Han er den, der skulle komme. – Gud sendte sin søn til jord.
Han er verdens lys. Lyset, der skinnede i mørket.
Han er tidens fylde. Ham, alt peger hen til – før og efter.
Han var, er og bliver midtpunkt i verdenshistorien.

– og igen er alle berørt af julens forunderlige stemning.

»Der er noget i luften, jeg ved ikke hvad,
som rosernes duften, der gør mig så glad.«

Historien fortæller, at vore forfædre, de gamle hedenske nordboere ved solherv tændte blus på baunerne, og man holdt store glædesfester, for nu havde lyset igen sejret over angst for mørkets onde magter.
Efterhånden som kristendommen trængte den gamle gudetro tilbage, fik julefesten en anden betydning, og den hedenske midvinterfest blev til mindefest for Kristi fødsel. – Hjulefest blev til julefest.

»Julen er kommen med solherv for hjerterne bange.

Jul med Guds barnet i svøb under englenes sange

kommer fra Gud, bringer os glædskabens bud». Frygt ikke – tro kun.

Men meget af den overtro, der knyttede sig til julen var vanskelig at udrydde.
Overtroen var sejlivet og holdt sig længe – helt op til vore dage.

Blandt det umådelige meget, der hører julen til, er juletræet,
der fra lande mod syd først kom til Danmark i 1807.

En legende fortæller om, hvordan granen blev valgt til juletræ:
Gud sendte tre af sine engle ud for at finde det træ, som passede bedst.
Og troens, håbets og kærlighedens engel blev sendt ud.
De fløj af sted over hvide marker mod den store skov.
På vejen talte de sammen om, hvilket træ de skulle vælge.
Troens engel sagde: Det træ, jeg vil vælge, skal bære korsets mærke.
Det må være rankt og pege med toppen lige op imod himmelen.
Håbets engel sagde: Jeg vil have et træ, som bærer den farve,
jeg holder mest af. Det må aldrig visne, men stå grønt
både vinter og sommer, – være evigt grønt.
Kærlighedens engel, der altid er så yndig og mild, sagde derpå:

Det træ, som jeg skal synes om, må være et træ, som kan værne, og som kan
brede sine grene ud, så alle småfuglene kan finde ly.

Hvad blev det da for et træ. Jo, det smukke grantræ, som bærer kors på alle
sine grene, som er grønt året rundt og som giver ly til fuglene.

Da de havde fundet det, ville de hver især give juletræet en gave.

Troens engel gav de strålende julelys, som skal minde om ham, som er verdens lys.

Håbets engel satte den gyldne stjerne i træets top.

Men kærlighedens engel fyldte det med gaver fra foden til toppen.

Nu er det jul igen...

Igen har vi oplevet Advent, der forberedte os til at modtage julen.

Igen tændte vi julelysene, og oplevede ildens trylleskær.

Igen oplevede vi glæden ved at give og modtage.

Igen oplevede vi, at den bliver mest glad, der glæder andre.

Igen gik tankerne tilbage til barndommens jul.

Igen oplevede vi mindernes dejlige skatte.

Igen sendte vi hilsen til fjern og nær med gode ønsker
om en glædelig jul og et velsignet nytår.

Ja, kom til os alle, du højtidens drot,
om lokken er gylden, om håret er gråt.
Udbred dine hænder, mens lysene brænder,
og skænk os din fred,
thi evig, ja, evig er glæden, når du følger med.

Jens Sigurd Pedersen.

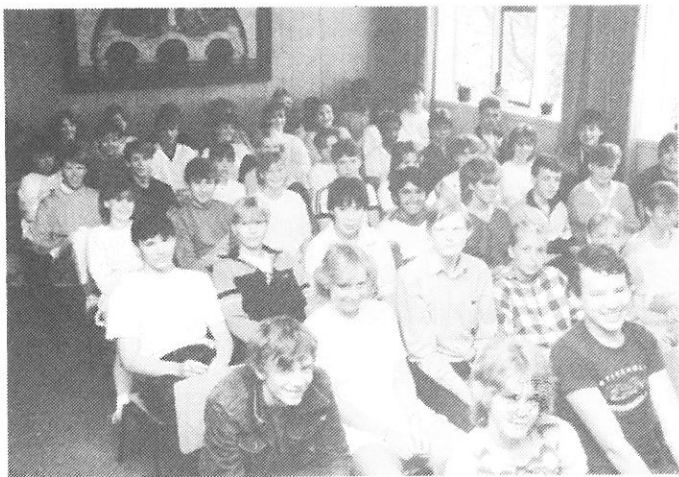
Ungdomsåret

Det er efterhånden ved at være skik og brug, at året skal forbindes med noget. Et børneår - ældreår - kvindeår og i år ungdomsår - et år, hvor alverdens lande så kan råde bod for tidligere forsømmelser, og det er nok svært, især når hungersnød har banket på døren i et land, at skulle leve op til noget, der ligner et ungdomsår. Se et ungdomsår er nok betinget af, at landene har råd og interesse for at lade problemet blive prioriteret med noget reelt igangsættende, og det sidste er svært - med alle de forskellige løsninger, der er af problemer. F.eks. kan landmanden og malmesteren have svært ved at opfatte arbejdsløsheden som et problem, når de står og mangler arbejdskraft, og da sniger der sig let en fæl tanke ind som i Niels Hausgaards sarkastiske sang »og så går døren op - der er arbejde til alle dem der vil arbejde - jamen«. Og i stedet for at være en bidende bemærkning, bliver det en

sandhed for dem, der mangler raske unge mennesker til dette eller hint.

Fjernsynets Ungdomsredaktion har sat en 5-6 byer til at konkurrere om, hvem der kan få flest unge i arbejde. Sorte og hvide kugler symboliserer arbejdsløse og arbejdende unge, og med spænding følges kuglernes vandring fra sort til hvid og undertiden omvendt.

Kravet fra de unge er meningsfyldt arbejde og et aktivitetshus - hvor de kan samles om deres hobby. Det første er det sværeste, men et aktivitetsforsamlingshus, hvor alskens klubvirksomhed og foreningsliv kunne foregå - det ville de fleste steder være overkommeligt. Eller sprede det ud til gårdene, håndværkerne eller hvor plads er. Mulighederne er der og også vejledning, om ikke dagen for den, der arbejder, bliver så grotesk, at der intet er at give af. Og måske kunne et lille sogn prale af, at nu var strømmen fra land- til by vendt. Historien har da også vist, at fællesskab om forsamlingshuset, an-

delsmejeriet, brugsen m.m. gav en fornyet udvikling.

Det kan være nærliggende at sige, at de unge, der ingen arbejde har, er vor tids tabere. Omvendt kan vi også sige, at der var en stor flok i vor tid, der ikke fik en udfordring, så de kunne bruge sig selv.

For nok er vi danskere tolerante og har en god portion humor, hvor vi kan more os over Storm P.s arbejdssky persongalleri, men at se en stor del af en ung generation gå den vej, har vi vel næppe humoristisk sans nok til at tro, at vort sprog har gloser nok til, at de kan opfattes på samme måde. Men hør nu igen: »Der er arbejde til alle dem, der vil arbejde«.

Skolen: Arbejdsløshed er ikke direkte vort problem. Men vi må erkende, at det er det indirekte og nogle gamle elever går måske også og mangler et arbejde. Derfor må vi spørge. Har vi gjort nok for, at I kan tænke ved jer selv: »Jeg må også selv gøre noget, og ikke gå og vente på, at andre ordner tingene for mig«.

I år har vi bestræbt os på at få alskens klubvirksomhed eller hobby op

at stå, så vore værksteder kan blive åbnet for dem, der vil, udenfor skoletiden, så man kan få lejlighed til at bruge sig - udenfor skolesammenhængen. Alle lærere står parat til at hjælpe, og vi lever stadig i en verden, hvor meget nyttigt og også unyttigt venter på at blive opdaget. Om vi kan skabe en skole med den bedste vekselvirkning mellem det boglige og praktiske arbejde, er det målet for os, og det vil vi arbejde for.

Men går I og er arbejdsløse og ikke mere under hjemmets og skolens beskyttelse, til jer kan vi kun sige. Gør selv noget ved det? Tab ikke modet! I må ikke blive modløse og lade håbløsheden få overhånd. Mange kan gå og være kede af, at de ikke får den uddannelse eller det arbejde. Så prøv igen! Igen og igen! Der er mange, der har søgt i 5 - 6 år og så lykkedes det. Brug mellemtiden på andet arbejde - gå på kurser - eller højskole, det giver menneskelig forståelse og ballast til fremtiden.

Med venlig hilsen
Grethe og Jeppe

Runde år

40 år

Den 24. oktober fejrede vi Forenede Nationers fødselsdag. Det internationale samarbejdsorgan, som skulle skabe fred og mellemfolkelig forståelse, eller som Roosevelt og Churchill i deres atlantiske frihedsbrev fra 1941 havde udtrykt det, skabe en verden i frihed for frygt og frihed for nød.

I dag ser målet fjernere ud end nogensinde, og mange ryster på hovedet af FN. Men hvem tør tænke den tanke, at FN ikke skulle eksistere? Hvor mange tænker på, at FN er dem selv?

Formanden for FNs første plenarforsamling sagde: »Lad ikke vore statsmænd stå alene, I må arbejde med os. *Freden er en kollektiv opgave.*« Generalsekretær Trygve Lie udtrykte det sådan: »Forenede Nationers skæbne afhænger af det enkelte individ.«

70 år

1915 mødtes i Haag 1200 kvinder fra neutrale og krigsførende lande. I deres hjemlande havde de mødt mistro og blevet kaldt landsforrædere. Men de trodsede alle vanskeligheder. De rejste over minefyldte have og spærrede landegrænser for at mødes med venner og fjender og under lyden af kanontorden række hinanden hånd og sammen lægge den første sten til et fælles arbejde for fred.

På deres tre dages program stod emner som f.eks.: Afrustning, våbenhandel, fri handel, frihed på havene, udenlandske pengeanbringel-

*Vi vil leve og elske og glædes
på den grønne og dejlige jord.
Vi vil ikke ha' kernevåben,
men kerner, der spirer og gror.*

Tekst og tegning af Kirsten Aakjær.

ser, hemmelige traktater, international domstol, handelseksansion, befolkningstilvækst, internationale samarbejdsorgan o.s.v.

Der blev grunden lagt til kvindernes internationale liga for Fred og Frihed. Ligaen har i dag afdelinger i 33 lande. Den er tværpolitisk, og retter sin protest mod oprustning såvel mod Øst som Vest.

Ligaen har rådgivende status ved FN-organerne: ECOSOC, UNESCO, UNSTAD, FAO og ILO.

100 år

Hele verden har fejret 100-årsdagen for vor danske landsmand Niels Bohrs fødsel. Videnskabsmanden, der med sin atomteori åbnede en hel

ny æra for menneskets tilværelse, en verden på godt og ondt.

Vi kan være stolte over vor landsmand, men vi kan græmmes over, at verden ikke ville lytte til hans ord, da han advarede mod at bruge hans videnskab til atomvåben. Denne advarsel har vi hørt, læst og set meget lidt til under al festiviteten i denne tid! Og dog er den mere aktuel i dag end nogensinde!

Jeg blev spurgt i et radiointerview d. 24. oktober i år: Tror du, atomvåbnet er kommet for at blive? Jeg kunne kun stille et modspørgsmål: Tror du menneskeslægten er kommet for at blive?

Nu har jeg nævnt tre »runde år«. Der er et fjerde, som burde tages med: Mother Teresa er lige fyldt 75 år. Da hun fik Nobels fredspris, skrev jeg om hende i årsskriftet, så derfor giver jeg afkald nu. Men I har i presse og fjernsyn set denne lille forslidte og rynkede kvinde og læst overskrifterne: »Verdens stærkeste kvinde«.

Nye Førstes livs-lærebog

Eventyr og fabler blev engang betragtet som livs-lærebøger, som de ældre generationer brugte til at lære børn og unge om blandt andet livets grundlæggende vilkår og sandheder.

Fablen jeg tænker på tager sin begyndelse i tertiærtiden, dengang vore forfædre var små og lavstammede mennesker, der mest af alt ønskede at leve med fulde maver, varme kroppe og fri for frygt for de skrækelige sabeltandede sabelkatte, som truede dem i de mørke nætter.

Ovenstående små skitser har handlet om noget globalt. Måske skulle jeg hellere haft skrevet, som det er almindeligt i en jule- og nytårshilsen, om noget lokalt.

Året 1985 har for mig været et bevæget år. Jeg tænker først og fremmest med taknemmelighed på, hvor lykkeligt det er, at både Grethe, Jeppe og Karen Søndergaard er kommet godt over deres sygdomme og operationer.

For mig personlig og for Karen Søndergaard har det betydet meget, at vor såkaldte tæppeaktion er flyttet til Løgumkloster og Aalborg. Den startede 15. febr. 1974 i Stidsholt med 70 lapper og sluttede 15. febr. 1985 med 29.704 tæpper og 35.457 trøjer.

Tak til alle venner af skolen og af familien her, tak for besøg, breve, hilsener og gode tanker i 1985. Og modtag så mine bedste ønsker for julen og det kommende år.

Marie Risegaard Jakobsen

I menneskehedens historie er der beretninger om mange store tænkere, som har bidraget med forslag til at gøre vort liv rigere. Deres tanker findes i bøger, som de enten selv har skrevet, eller som andre har skrevet om dem. Men hvem husker den lille skrutryggede Nye Første fra Tertiærtiden?

Når han i det hele taget kom i gang med at sætte et afgørende præg på de mange, mange generationer, som er fulgt efter ham, var det, fordi han ganske enkelt stillede spørgsmålene: Hvad skal vi vide, når vi ønsker at leve med fulde maver, varme

kroppe og fri for frygt for de farlige sabelkatte, som truer os om natten? Og han fortsatte med at spørge: Og hvad vil vi på længere sigt bruge vor viden til?

Helt konkret foreslog han, at alle stammens voksne og børn skulle lære at fange fisk med de bare næver, ramme de små hurtige, lådne heste med tunge køller og med ild og flammer skræmme sabelkattene fra vid og sans.

Stammens medlemmer indså, at Nye Første havde givet dem løsnin-gen på, hvordan de som de første mennesker i verden ville blive i stand til altid at skaffe sig fulde maver, varme kroppe og nattero. Derfor bad de ham at skrive sine forslag ned, og om han ville lede opdragel-sen og undervisningen af børn og unge og voksne ud fra sine tanker.

Nye Første gjorde som stammen havde bedt ham om. Han tog sin hammer og mejsel og mejslede sine tanker ind i nogle store sten. Tan-ker, som han også mejslede ind i bør-nenes sind.

Som vi alle ved i dag, kom der imidlertid endnu en istid. Efter den blev vandet grumset i vandløb, søer og have, så fiskene blev vanskelige at se og dermed svære at fange. Heste-ne løb sydpå til varmere egne med mere grønt græs, og sabelkattene uddøde slet og ret.

Men Nye Førstes efterkommere hægede dog stadig om arven fra de-res store forfader, og de vogtede over deres kulturs grundværdier. Derfor skulle stammens børn fortsat lære, hvordan man i givet fald kunne blive mæt, hvis man kunne fange fisk med de bare næver, og hvordan man kunne holde sin krop varm, hvis man

kunne skaffe skindet fra en lille ul-den hest, som man først skulle have løbet op og aflivet med en tung køl-le. Endelig lærte børnene også sta-dig, at frygt bedst kan illustreres ved billeder af sorte lumske katte med tænder så lange, spidse og skarpe som sabler.

Men pludselig en dag trådte et ungt stræbsomt menneske frem og talte stammens gamle vise kvinder og mænd imod. »Hvorfor lærer man ikke børnene at fange fisk med fiske-net, når alle stammens voksne fak-tisk bruger fiskenet til at fange de fisk, som mætter alle vore sultne ma-ver«. Han fortsatte: »Hvorfor lærer vi ikke også allerede fra barnsben at gå på jagt efter antiloper, når disse dyrs pelse faktisk er til at skaffe, mens hestene græsser i hundredvis af kilometre herfra. Og jeg forstår slet ikke, at vi ikke lærer at forsvare os mod den grumme bjørn, som jo er det eneste farlige dyr i vor nærhed, og som derfor er det eneste, som kan give os angstfyldte nætter?«

Han forventede sikkert et nedla-dende og afvisende svar. Det har ungdomsoprørere jo næsten altid få-et på deres spørgsmål. Men således gik det nu ikke. Nænsomt og venligt blev han derimod tiltalt af stammens ældste, og vistnok klogeste mand, som sagde: »Unge mand. Vi undervi-ser skam ikke børnene i at fange fisk med de bare næver, for at de skal læ-re at fiske og derved skaffe sig fulde maver. Men vi ønsker at opøve en ge-nerel hurtighed hos dem, som kan komme dem til gode i alt arbejde for at skaffe sig føde, og for at de i det hele taget kan begå sig.

Du skal også vide, at vi ikke lærer dem at slå små lodne heste omkuld,

for at de skal skaffe sig varme krop-pe. Men vi ønsker, at de skal tilegne sig en styrke, som de slet ikke vil kun-ne opnå tilsvarende ved at dyrke an-tilopejagt.

Endelig bør du også tage dig af, at vi ikke lærer børnene at skræmme sabelkatte med ild og flammer, blot for at de skal lære frygten at kende. Men vi ønsker at udvikle deres ka-rakterer og øge deres mod, hvilket vil være dem til stor nytte i alle livets trængsler. Det vil de ikke opnå i samme grad ved at lære at forsvare sig mod den tåbelige og kluntede bjørn«.

Alle, som hørte den gamles ord, følte et sug i maven. Her talte et menneske, som besad klogskabens betagende gave. Dog skilte ungdomsoprøreren sig stadig ud fra mængden. Med en røst, der knække-de over, råbte han:

»Men alligevel: I må tilstå, at ti-derne har forandret sig. Kunne vi i det mindste ikke prøve disse nutidige ting i undervisningen og opdragelsen af børnene og de unge? Hvordan kan I være så sikre på, at jeres opfattelse ikke er forældet?«

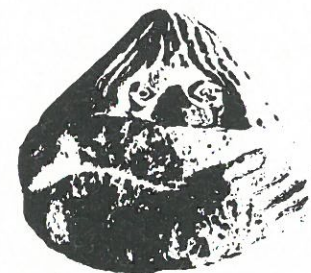
Alle tilhørerne stirrede vredt på det unge, genstridige og respektløse menneske. Men den gamle ordfører for stammens vise kvinder og mænd bevarede roen og fortsatte sin milde belæring:

»Hvis du var blot en smule efter-tænksom, ville du have opdaget, at al sand opdragelse og undervisning er tidløs. Det er noget, som består, uanset tidernes skiftende luner. Li-gesom klippen står urokkelig og fast i selv den mest rasende stormflod, står livets evige sandheder fast, og af disse findes de vigtigste i Nye Første Livslærebog«.

Det var som om den årtusinde-gamle visdom nu stod mejslet i store bogstaver for tilhørernes blikke. Nye Første sukkede da også tilfreds dybt nede i sin grav, og hans suk forplan-tede sig til alle struber. »Nye Førstes livs-lærebog« havde givet sit budskab i klare sprog.

Men nu sidder jeg her og grubler over spørgsmålet: Hvem er den vise-ste: Nye Første, stammens gamle vise mand eller ungdomsoprøreren? Er det dig eller mig?

De bedste hilsner
Bent

Året, der svandt

Når man starter på noget nyt, er det altid spændende, hvordan det vil gå, og det var det også for jer, der startede her sidste år i august. 2. års eleverne og vi, der er her fast på skolen, troede vist, at vi så nogenlunde kunne forestille os, hvordan det ville blive, men der tog vi meget fejl, hvilket vi vil komme ind på flere steder i dette tilbageblik.

Grupperne var i eftersommeren på tur med deres gruppelærere, nogle på kanotur, andre på hyttetur. Senere var der andre udflugter, men de mest minderige er nok turen til Prag (se Fatimas artikel) eller for andres vedkommende turen til Sverige (se Louis' og Lenes artikel).

Onsdagsaftnerne, fællesaftnerne, hyggede vi os på forskellig vis. Vi hørte om og så lysbilleder fra en tur til Rusland, om Sydslesvig, om Amnesty International, kriminalitet m.m. Somme tider havde vi bankospil. Med jævne mellemrum holdt vi fødselsdagsfest. En sommeraften havde vi besøg af et rock-orkester, der gav koncert i haven.

Festligt var det også, når elevrådet stillede an til fest i gymnastiksalen. De sparede ikke sig selv for at gøre det hyggeligt og underholdende for andre.

I efteråret havde vi med 8. og 10. klasse, (9. kl. var i erhvervspraktik) to temauger, som skulle koncentrere sig om u-landsproblematik, og for at gøre noget konkret, gik elever og lærere i gang med at arrangere et loppemarked, og vi håbede at få 10.000

kr. ind. Sideløbende med de praktiske opgaver havde vi foredrag, film, lysbilleder og diskussioner. Gevinster til tombolaen blev givet med rundhåndethed af sognets handlende. Efter at have været rundt med løbesedler, blev vi fra gårde og huse tilsagt, at vi kunne hente hint og gammelt. Der kom tøj, husgeråd, fjernsyn m.m., så da salen var fyldt, måtte der bygges et telt i tilslutning til salen. Vi var meget overvældede og spændte på, hvorledes et loppemarked kunne håndteres, men det viste sig, at der blandt elever og lærere var uopdagede handelstalenter, så vi sluttede med at have samlet 18.500 kr., hvoraf 2.500 kr. gik til omkostninger. De 16.000 kr. blev givet til et projekt i Indien, som »Svalerne« har fået sat i gang.

I januar-februar var Jakob sammen med en ung pige i Indien og se

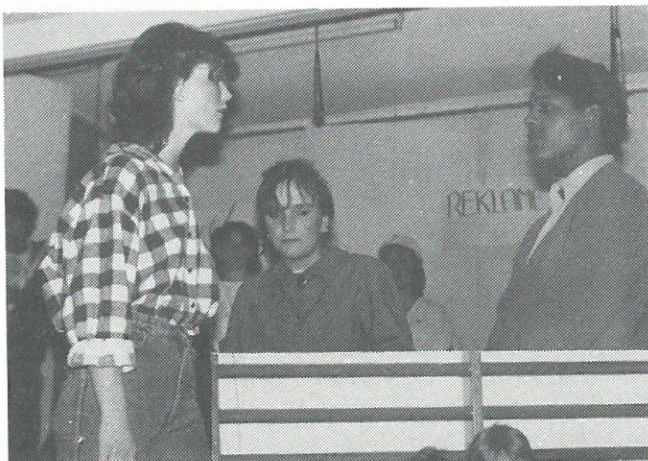
til bl.a. dette projekt, som nu er kommet godt i gang. Jakob skriver andet sted om »Svaler i Indien«.

Forældrene på besøg: Før efterårsferien gjaldt forældrenes besøg kontakten med de enkelte lærere, så de kunne høre, hvordan deres poder klarede sig. Det næste møde, forældrene var til, var julestue, der heldigvis også i år blev hyggeligt. I februar var der sammenkomst omkring elevernes valgønske om videreuddannelse eller arbejde efter skoleopholdet. Tom fortalte om mulighederne. Bagefter viste nogle af lærerne lysbilleder og fortalte om udenlandsturene. Forældrene var her en aften i maj, og så gymnastik og skuespil. Så med åbning og afslutning var forældrene inviterede 5 gange i løbet af skoleåret.

Når vi skriver, at julestuen også blev hyggelig i år, så er det fordi, vi her må gå lidt tilbage i tiden, til be-

Jubileumsmiddag.

»Må vi -
jeg vil«

gyndelsen af december. En lærer viste sig at være uhæderlig og blev afskediget. Det syntes de øvrige lærere var korrekt, men under proceduren kom der så store skår i lærerflokk, så mange mente, at de ikke kunne heles, og derfor sagde de stillingen op.

Desværre måtte jeg/Jeppe lade mig indlægge til hofteoperation den 21. dec., men inden havde en god kollega tilbudt sin hjælp, og sendte Bent Østergaard, som blev konstitueret forstander, til jeg kunne starte igen. Hans hjælp var uvurderlig, og den kan vi ikke takke nok for. Ved

hans og tilbageværende læreres hjælp, lykkedes det ret hurtigt at få sammensat en ny lærerflokk, som havde evner og energi til at overbevise eleverne om, at det kan lade sig gøre at skifte lærere midt i vadestedet.

Vi takker her bestyrelsen, som bakkede os så utroligt op.

Til marts startede Jeppe igen, selv om hans rekreationstid egentlig var længere. Midt i april standsede jeg/Grethe arbejdet. Det viste sig, at en sygdom i barneårene, gigtfieber, i årenes løb havde slået sig så hårdt på hjertet, at en hjerteklap skulle forny-

es, hvilket skete i Århus i august.

Tredje søndag i maj var der elevmøde. Der var gymnastik. Orienteringsløb for alle gamle elever sammen med nuværende elever blev foretaget rundt på skolen, således at alle, der ikke havde set de nye tilbygninger, nu fik lejlighed til at komme rundt. Bent Østergaard talte, og derefter var der generalforsamling i elevforeningen. Karen Søndergaard, der gennem 29 år har været lærer her og siden været kasserer i elevforeningen, kunne desværre ikke være til stede, da hun havde fået en større operation (Hun har det godt nu). Om aftenen var der som sædvanlig skuespil, og i dette ungdomsår, drejede det sig om ungdomsproblemer, hvor svært det kan være at finde sig selv og sit ståsted. Stykket hed: »Må

vi - jeg vil«. Det er dejligt at løse en opgave alle sammen i fællesskab.

Tak til elever, lærere, pedel og køkkenpersonale.

Tak til bestyrelsen, der er med i, hvad vi laver og altid står os bi. Tak til elevforeningens bestyrelse for godt samarbejde.

Jeg/Grethe kan ikke lade være at tænke på sidste jul. Jeppe lå på hospitalet, Jens var i Afrika, Yoon i England og Jakob var på vej ud af døren til Indien. De tre havde stort udbytte af deres ophold i det fremmede, og det var det vigtigste.

Vi vil ønske alle årsskriftets læsere en rigtig glædelig jul, og sammen vil vi ønske for det nye år, at det må blive et godt år.

Jeppe og Grethe

Pragh 1985

Der stod vi så en tidlig morgen i februar - søvnige, småfrysende, men fulde af glæde og forventning, vi skulle jo på langtur med bus til et land, hvor ingen af os 40 deltagere, så vidt jeg erindrer, havde været før.

Bagagen blev stuvet ind, ligeså os andre, og under trut og megen vincken begav vi os sydpå.

Ned gennem Jylland var der ret så stille i bussen, de fleste sov eller småblundede, men da det stadig var mørkt udenfor, var det vel begrænset, hvad man gik glip af.

Efter ca. 5 timers kørsel nåede vi Kruså, og alle blev straks mere vågne, nu skete der endelig noget, vi

skulle gennem tolden, have kigget i passene, stemplet papirer o.s.v.

Vel igennem og med alt i orden fortsatte vi rejsen ned gennem Vesttyskland med den Øst-tyske grænse som mål. Her tog det lidt længere tid at komme igennem, alt skulle nøje undersøges - Bruno, vores chauffør, og jeg måtte da også med hver sin kuffert pænt følge med en toldbetjent ind på kontoret til nærmere eftersyn - eneste resultat - rod i det ellers pænt sammenlagte tøj.

Nå! men alt får som bekendt en ende, så efter én overnatning og 16 timers buskørsel bag os, nåede vi Pragh og vort hotel, og endskudt den sidste del af turen var en sand øjenfryd, ca. 2 timers kørsel i de sneklædte bjerge, var alle enige om, at

det var skønt igen at have gulv under fødderne.

Hotellet var i orden, værelserne nydelige og rene, betjeningen OK, og maden (3 retter) upåklagelig – så alle vore medbragte unge mennesker gik rundt med tilfredse miner.

Dagene i Pragh blev rige på oplevelser. Byen er som Rom bygget på 7 høje, hvilket gør den til noget særligt, ligesom den arkitektonisk er meget spændende, sjældent har jeg set så mange skønne og velbevarede bygninger. Det var tydeligt, at landet brugte mange penge på at restaurere og vedligeholde.

Floden Moldau, med alle de skønne broer, var så afgjort også medvirkende til byens skønhed, at vandet så var usandsynligt beskidt er en anden sag.

Af pladshensyn vil jeg ikke komme ind på alt, hvad vi oplevede, men vil dog ikke undlade at nævne et besøg, vi havde på en pigeskole, hvor vi fik en fantastisk modtagelse. De havde simpelthen arrangeret et kæmpeprogram. Velkomst som, om end med accent, blev fremsagt på et forståeligt dansk, gymnastikopvisning, dans, musikudfoldelse, fremsigelse af digte, bordtennis, hvor Mickie var frisk til at dyste, besøg i klasseværelserne, hvor bl.a. vore elever på lige fod med skolens elever deltog i sprogundervisning og maskinskrivning til stor morskab for alle.

Ovenpå alle de mange indtryk fik vi en fin servering. Sluttelig blev eleverne overladt til sig selv, så de uforstyrret kunne hygge sig – og det samme kunne vi lærere. Inspektøren bød os til sit kontor, hvor der blev fremtryllet små glas og noget til at kom-

me i dem, alt imedens »den gode mand« stolt fremviste sin frimærkesamling og nogle af de ting, han var blevet skænket i årenes løb, men højdepunktet, i det mindst for ham selv, var en flaske snaps indeholdende en slange, som han til vor store lettelse intet bød os af.

Da Tjekoslovakiet er et billigt land at rejse i, strakte lommepengene langt, så købelysten var stor, tøjdyr, kosmetik, hatte og beklædning var souvenirs som vakte begejstring.

Vi tre voksne skulle da også have lidt rejseminder med hjem, så udstyret med hver sin spegepølse (dem sendte vi Kim ind efter), et stykke stramt lugtende ost, 1 kg hvidløg til 4 kr. og 2 gamle suppeterriner a 25 kr., alt indkøbt under megen fnisen, havde vi haft en fornøjelig indkøbstur.

Tidspunktet var kommet for hjemrejse. Med et sidste vemodigt blik forsvandt Pragh ud af syne. Men inden vi forlod Tjekoslovakiet besøgte vi koncentrationslejren Theresienstadt, alt hvad vi blev fortalt og så her, var så grusomt, at man skammede sig på menneskehedens vegne.

Som afslutning vil jeg gerne sammen med Tom og Kim rette en stor og varm tak til jer elever, fordi I var med til at gøre turen festlig og indholdsrig.

De kærligste tanker og
rigtig glædelig jul ønsker
Fatima

Norgesturen går til Sverige

Atter i år skulle en flok elever ud at stå på ski, men i år gik turen til Hovfjeldet i Sverige ca. 400 km nord for Göteborg.

Vi (Lene og Louis) drog afsted med 16 elever tidligt lørdag morgen og ankom til de lejede hytter ved 19 tiden i ca. 30° frost.

Al vores skitøj og varme sweatere lå i kufferterne, så stående i vores rejsetøj, mens vi ventede på nøglerne til hytterne, mærkede vi tydeligt frosten.

Tæerne frøs til is i løbet af minutter, øjenbryn og vipper blev hvide, så vi lignede små snemænd, og hårene i næsen føltes underlige. Men vi var alle ved godt mod og glædede os til at stå på ski næste morgen.

Så fulgte nogle skønne dage både for elever og lærere. Skibussen hentede os hver morgen ved hytterne og

kørte os til skicenteret, hvorfra vi både kunne stå på langrend ad naturskønne stier og køre på slalomski ned ad bakker af forskellig sværhedsgrader. Slalombakkerne var så stejle, at man kunne blive helt svimmel, bare man kikkede ned, men de fleste elever kastede sig frygtløse ud i dem. Den mest frygtløse var vel nok Pablo, som aldrig før havde stået på ski. Han var også i de første par dage, den mest våde og hvide i tøjet. Louis var også ganske frygtløs, og når han vendte hjem efter en lang dag på slalombakkerne lignede han mest af alt den afskyelige snemand med 10 cm lange istapper i skægget.

Langrendsturene var heller ikke at foragte. Gik det lige ud havde man tid til at se sig om i naturen, og skinnede solen kunne vi stå lige så stille og tage solbad, indtil frosten nåede tæerne. Gik det opad, havde vi nok at gøre med at holde pusten, og forskellige opstigningsmetoder kom i brug, mens vi med misundelse tænkte på slalomkørernes lifte. Gik det

nedad, susede vi med en fart, så det kildrede i maven, og med en vis bæven tænkte vi, hvordan det hele skulle ende. Ned kom vi dog og heldigvis uden fysiske skrammer, selv om faldene var mange.

Mon nogen kan forestille sig hyggeligere aftener, end dem vi havde, når vi, efter en lang og kold dag, vendte tilbage til hytterne. Når først det varme bad var overstået, og midt dagen, som vi selv lavede (godt hjulpet på vej af Elsa), var spist, bredte der sig en sund træthed i hele kroppen. Når vi så os omkring, så vi lutter fredfyldte ansigter med sunde røde kinder, og aftnerne gik med spil, snak og læsning.

Svaler i Indien

De første dage, vi var i Indien, boede vi på et lille billigt hotel i Calcutta. Byen gav os en varm velkomst til Indien både bogstaveligt og i overført betydning. Døgntemperaturen lå på 20° - 30°, og selve byen summede som en heksekedel af liv.

The-huse for hver 10 meter, små restauranter med millioner af fluer, faldefærdige skure mellem store flotte murstenshuse. Biler, cykler, ritshawer, oksekærer, tiggere og fodgængere, der kanter sig ind imellem hinanden i en ouverture af bilhorn, råb, ringende cykelklokker, indisk popmusik, der bliver presset ud igenem skrattende højttalere, som hænger ved templerne. I stanken af mados, røgelse og pis går larmen op i en højere indisk enhed.

Som førstegangs rejsende på de breddegrader virkede det overvæl-

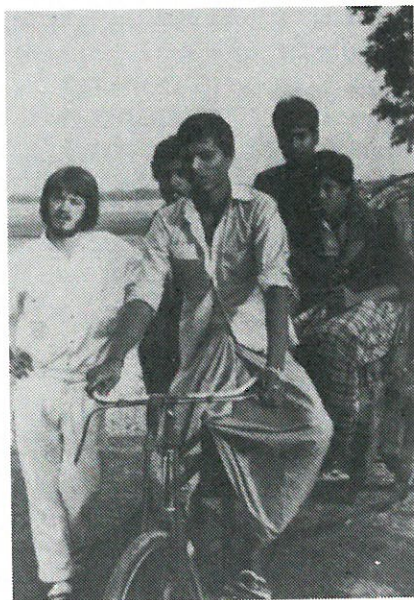
Vi sov godt om natten, på nær en nat, hvor elvarmen gik ud af drift. Med 35° frost, udenfor, kunne vi ikke undgå at mærke kulden inde i hytten, så den nat var der ikke mange der fik nok søvn trods det at nat-tøjet bestod af termotøj, halstørklæde og sokker.

De seks dage gik hurtigt, og før vi fik set os om, sad vi igen i bussen med snuden mod Göteborg. Sejlturen hjem var en succes for eleverne. Der var discotek om bord på båden, og vi kunne synke ned i sæderne med bevidstheden om, at turen havde været vellykket.

Louis og Lene

dende. Heldigvis havde Jette, som jeg rejste med, prøvet det før.

Efter et par dages venten fik vi en flybillet til den indiske delstat Tamil

Nadu i Sydindien, hvor vores egentlige arbejde ventede: at besøge de indiske græsrodsorganisationer som Svalerne støtter og derefter besøge tilsvarende organisationer i Bangladesh.

De organisationer, som Svalerne støtter, er med undtagelse af en, små lokale organisationer, som sender socialarbejdere ud i landsbyer, hvor de hjælper de fattigste med at oprette landsbygrupper. Når en gruppe er kommet op at stå, starter det store arbejde med at få gruppen til at fungere som en social enhed og få den enkelte til at sætte spørgsmålstegn ved de mange ting, som før blev taget for givet. Mange tror næsten, at det er en naturlov, som bestemmer, at de skal være fattige.

Senere følger den praktiske træning, der sætter den enkelte gruppe i stand til at udnytte gruppens muligheder for at skabe sig en indtægtskilde. Sådan en indkomstskabende virksomhed består af jordbrug, fiskeri, risafskalning, avl af silkeorm osv.

Ved siden af disse aktiviteter kører organisationerne undervisning i sundhedslære, gratis retshjælp og hjælper grupper mod at blive udnyttet af korrupte embedsmænd, bankfolk og storbønder.

En aften var vi til møde med en ungdomsgruppe. 10 - 15 unge mænd i sluttet kreds på gulvet i en 3 x 5 m stor lerhytte med tagdække af palmeblade, hvor kun en enkelt olie-lampe oplyste rummet. De fortalte, hvordan de tidligere sad og hang om aftnerne efter at have været på dag-lejerarbejde og småsnakkede om den seneste film i byen eller lignende, men aldrig om de problemer, de hver især havde. Efter gruppen var

kommet op at stå, havde de efter arbejdstid lavet en boldbane, forbedret vejene til et par landsbyer og arrangeret en demonstration til rådhuset med krav om at myndighederne forbedrede forholdene i landsbyerne, uden at der skal betales bestikkelse. Efter sådant et møde virker historien om Mynchausen, der trak sig selv op af et hul ved at hive sig i håret, meget sandsynlig.

Jeg kan stadig se de unges stærke ansigter, mens de synger om det store høstudbytte, de ved hårdt arbejde frembringer på storbondens marker, og den ringe løn, de selv får for det.

Det og mange andre besøg i landsbyer bestyrker mig i troen på, at man aldrig skal give op, selv om vejen er lang og vanskelig. Den tro på fællesskabet og på at det nytter at kæmpe for en bedre tilværelse er alt-afgørende, uanset om man bor i Indien eller i Danmark.

Jakob

Men vem är jag att ställa mej bredvid?
Vem är jag att blunda för en strid?
Vem är jag att överlåta framtiden
åt dom som bare strävar bakåt?
Vem är jag att svika vännerna?
Vem är jag att vrida händerna?
Vem är jag att vise dom min hals
og be dom bita tills jag mister andan?

Jag är här, jag ser ju mina barn.
Dom är här, dom litat på sin far.
Jag är nu, det är nu jag har min tid,
det är nu jag måste bygga deras framtid.
Ännu är jag stark!
Ännu står jag mitt i livet!
Ännu finns det dom jag älskar!
Jag skall slåss för dom så länge jag finns till!

Björn Afzelius

EDB i Efterskolen

Vi arbejder her på skolen med EDB som valgfag. Vi har for to år siden indkøbt et komplet EDB-system, New Brain. Dette har vi nu fået udbygget med Network og Comal-80 version.

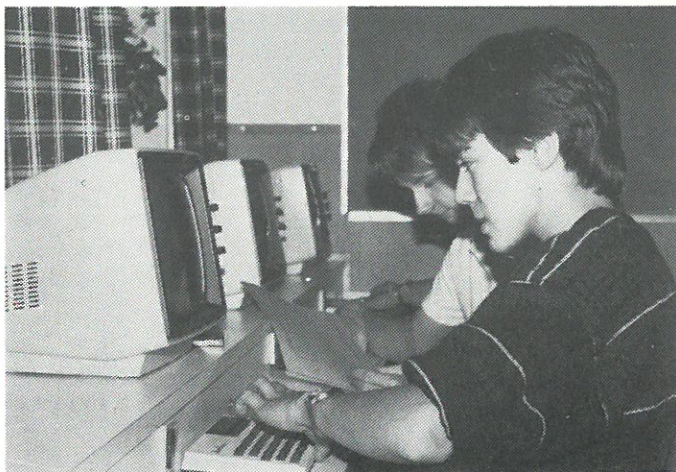
Network betyder, at alle elevstationerne har adgang til diskettestationen, og ligeledes adgang til printeren. Med Comal-80 versionen har vi udvidet vores mulighed for at bruge andre bogsystemer.

Vi arbejder med to valghold, hvor der er ca. 16 elever på hvert. Med 8 elevstationer kan eleverne arbejde to og to sammen, hvilket giver dem, der er »bange« for maskinerne, tryghed, og ligeledes kan man udnytte de elever, der har en større viden til at hjælpe de andre. I undervisningen arbejder vi med færdige programmer, og vi laver selv programmer. Vi ser på, hvordan datamaskinen arbejder, og hvordan matematikken bag-

ved hjælper os til at forstå problem-løsningsprocessen. Når eleverne har deltaget i første del af undervisningssemesteret, bliver de stillet overfor forskellige opgaver, og hvis de kan løse de fleste af disse, erhverver de sig »et kørekort«, som giver dem adgang til EDB-lokalet i fritiden. Der er meget stor interesse for at sidde og arbejde i fritiden. Vi har mange spil på bånd, som eleverne overfører til maskinerne.

Eleverne vil på et eller andet tidspunkt i deres senere arbejde få brug for viden om EDB, og derfor er EDB fuldt berettiget i efterskolen som et valgfag. Eleverne får mulighed for at lære noget om det nye arbejdsmiddel, og det er derfor en meget god investering.

Birgitte og Esben

»Skærm-trolde«...

Til Christas fødselsdag

Og så var det Christas fødselsdag den 29. oktober, 60 år blev hun og i den anledning skulle der fortælles om hende.

Norman Douglas skriver i sin bog »I begyndelsen« om en anden bedstemor som lerfarvet af evighedens regn og sol, nogen galoperede om på sletterne med de visne bryster daskende foran og det hvide hår bagud i vinden; mens hun drev folerne sammen, blev hun kastet af, fløj hun op igen som en fjeder og sad et sekund efter på deres ryg igen. Sikke eventyr hun kunne fortælle om guder og dødelige! Og sikke en ost hun lavede! Mage til gammel kone fandtes ikke.

Flot ikke! men hvad har det med Christa at gøre! ALT!!!

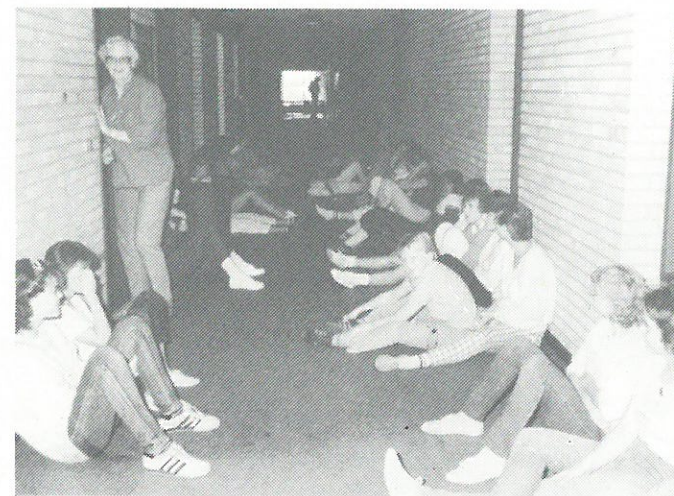
Jamen farer hun da rundt på skolen uden tøj på, selvfølgelig ikke, men vi har ofte set hende nøgen og

forsvarsløs, det er, når der tales ilde om vore elever, når der tages måske for konsekvente beslutninger som straffer og rammer en af vore elever, så er Christa nøgen – forsvarsløs, og hun går ravende ud i arbejdet og roder.

Men galoperende? Ridende?

Ja, vel rider hun da, og vel driver hun folerne sammen, det sidste gør enhver lærer jo, og det der med at ride hører jo sammen med den grundtvigianske skole, det er jo ikke en almindelig hest, men Odins hest Sleipner den ottebenede, som danner de otte versefødder, som myten bliver skrevet på og fortalt efter. Vores skole, Christas skole har jo hele tiden det væsentlige med, at der må fortælles om menneskelivet og samtales om det.

Og så det med at springe op igen som en fjeder, og et sekund efter sidde oppe igen, ja det kan hun og skal hun kunne, når man vover og vinder i den frie skole, – så selv om hun hal-

ter noget nu, og lægen hvæsser kniven, så springer hun også op igen i marts.

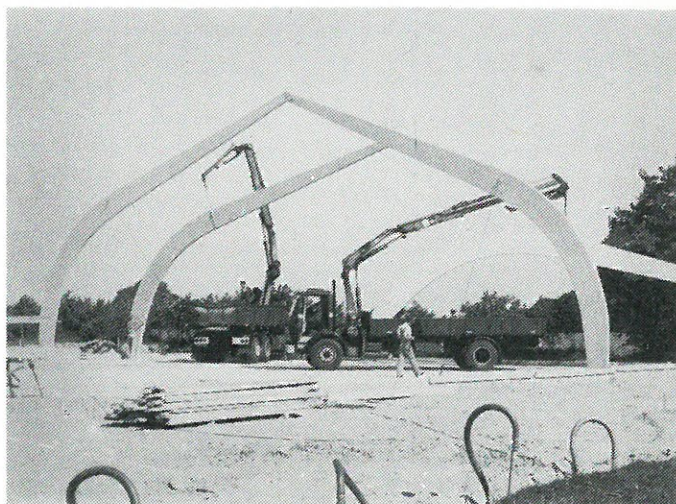
Og sikke en ost hun laver, mage til gammel kone findes ikke.

Ja Christa regerer jo i skolekøkkenet, men det der med gammel, det passer nu ikke, det er hun ikke, og

bliver det heller ikke foreløbig, hvis vi på skolen og alle jer i skolekredsen hjælper hinanden med at huske, at det at drive efterskole ikke er folkeskole og fritidshjem; men først oplivning – så oplysning.

Tom Søndergaard

En mosaik samles

Når man nærmer sig Stidsholt Ungdomsskole ad landevejen enten fra nord, syd eller vest – selv vælger jeg gerne den skønne vej over Præstbro – vil den opmærksomme og stedkendte straks bemærke en bygningsmæssig knopskydning ved den vestlige del af skolen.

Til den der er kommet helt ind på skolens område uden at bemærke nybyggeriet må jeg sige: Fortvivl ikke. Da er lidt af ideén med byggeriet måske nået, nemlig ikke at virke anmasende i landskabet, men falde ind

i de omkringliggende landbrugsejendommers arkitektur.

Hvordan skabes nu mulighed for at rejse en sportshal i internationale mål med tilhørende omklædningsfaciliteter og opholdsplads for spillere og tilskuere? Er det resultatet af skoleledelsens og bestyrelsens anstrengelser, der nu åbenbares? – Ja, det er det.

Efter en henved 15 år gammel dispositionplan for udbygning af skolen bliver der i 1983 stillet et billigt statslån i udsigt til brug ved opførel-

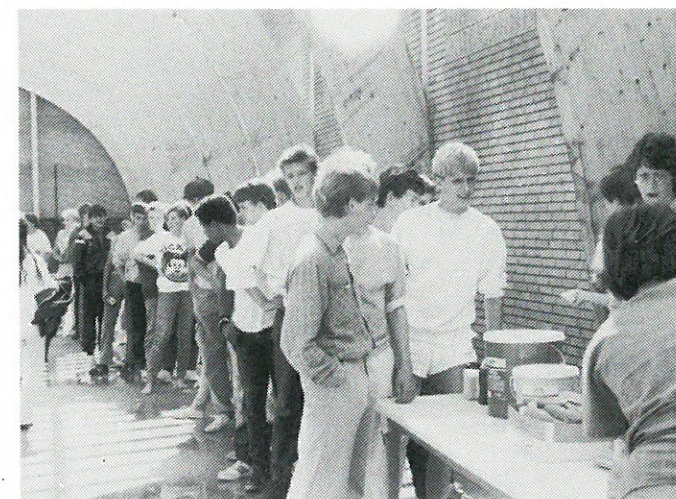

1. Spadestik: Forstander og lærer - 2.: Elev - 3.: Pedel.

se af fornævnte byggeri. Selvom statslånet højst kan andrage halvdelen af byggeriets udgifter, opfattes tilsagnet i efterskolekredse nogenlunde på samme måde, som da Aladdin fik appelsinen i sin turban, vel mest fordi der nødvendigvis må finde en udvægelse sted, da antallet

af ansøgninger langt overstiger de til rådighed værende økonomiske midler.

I en lang årrække har jeg i et meget inspirerende samarbejde mellem undervisningsministeriet og forskellige efterskoler, herunder også skolen her, forsøgt at pejle mig ind på di-

Rejsegilde..

verse hemmeligheder ved gennemførelsen af byggesager.

Ikke alt lykkes til fuldkommenhed, men alle gode kræfter – skolen, bestyrelsen, de tekniske og økonomiske rådgivere – lægger nu brikker til den mosaik, hvor planlægningen af bygningens funktionelle, æstetiske, økonomiske og landskabsmæssige faktorer indgår. En mosaik, hvori en labyrint af love, bestemmelser og forordninger er indflettet, og som ofte vanskeliggør eller undertiden forhindrer, at mosaikken går op.

Mange forhandlinger, papirer sendes på kryds og tværs i landet, møder og stakkevis af tegninger. Offentlig licitation, hvorefter priserne fastlægges og udvælgelsen af håndværkere kan finde sted. Et meget kritisk stade. Ministeriets endelige godkendelse afhænger af, om byggeriets pris svarer til den oprindelig afmålte bevilling. Håndværkerne er klar til at gå i gang – der er stadig byggekrisen i foråret 1985, hvilket har resulteret i en meget gunstig byggepris – men sagen skal igen til ministeriet.

Strejker her og der og alle vegne. Postterminalens problemer er endnu

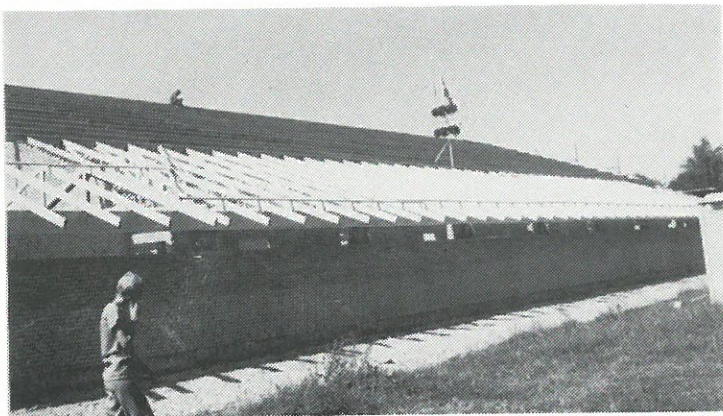
uoverskuelige med ugevisе forsinkelser. At være kurér, med mappen under armen og en øjenkontakt med de implicerede deltagere er måske ikke nogen dårlig løsning. Hvor findes der dog mange positive mennesker overalt i landet. En stor del af mosaikken er samlet, og startskuddet kan gå til sidste del.

Den fysiske del af byggeprocessen blev lagt i gode hænder på håndværkere bosat inden for en afstand af 25 km fra skolen. En bygning rejses. Beton, teglsten og træ omdannes så rummene tager form.

En ny arbejdsplads med mange virkelig gode håndværkere ligger i et halvt år ganske tæt mod drengefløjene. Er det forventningens glæde hos eleverne, der bevirker et eksemplarisk naboskab? Jeg kender ikke svaret, men fremtiden tegner godt med så mange positive unge mennesker.

En mosaik er samlet. En brik i skolens samlede mosaik er sat på plads. Hallen står der, lad den være et redskab til at give den danske ungdom en sund sjæl i et sundt legeme.

K. Elmo Nielsen
arkitekt

Varigt minde for Stidsholt Ungdomsskoles stiftere Marie Risegård og Hans Jakobsen

Som nævnt i årsskriftet sidste år, og ved elevmødet i sommer, har skolens bestyrelse sammen med elevforeningen startet en indsamling mærket Forstander Hans Jakobsens Minde.

På et fælles møde i skolens og elevforeningens bestyrelse blev det besluttet, at indsamlingen skulle være til et minde for eftertiden, for de to, Marie Risegård og Hans Jakobsen, der som deres livsværk grundlagde og opbyggede Stidsholt Ungdomsskole.

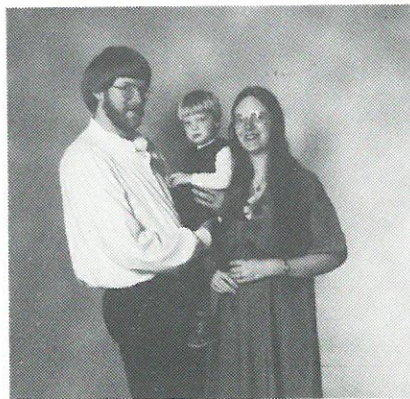
Der er kommet mange bidrag til mindet, og indsamlingen løber til årets udgang, så beløb kan stadig sendes til giro 5004535.

Indbetalingskort kan fås ved henvendelse til Karen Søndergård eller undertegnede, eller få et indbetalingskort på posthuset, og send beløbet på giro 5004535 mærket Forstander Jakobsens Minde.

På elevforeningens vegne
Knud Andersen

Tina og Preben - 3. aug. 1985

Jette og Esben (med Lau) - 12. okt. 1985

Hvad er det, min Marie!
 som gør det, at vi to.
 Vi tale eller tie,
 Paa Færd og i Ro,
 Os føle vi et sammen.
 Som Kirken og dens Amen,
 Som Præst og Menighed!

Det er, at vi vil være
 Hinanden, som vi er,
 Det er, at vi kan bære
 Hinanden, som vi er,
 Det er, at vore Munde,
 Vi vaage eller blunde,
 Dog mødes i et Kys!

Kun paa en egen Maade
 Vi er i Grunden ét.
 Vort Liv var os en Gaade,
 Til vi opdaged det,
 Men nu har vi opdaget,
 I Hjærte-Favnetaget
 Vort Liv er fælles Lyst!

Nu er det kun en Gaade
 For os at tænke paa,
 Hvordan vi af Guds Naade
 Kan evig leve saa.
 Thi uden Ny og Næde
 Kun varer Liv og Glæde,
 Al Synd og Død til Trods!

Derfor vi os forbinder
 I Tro og Kjærlighed
 Med Dødens Overvinder,
 Som daled til os ned,
 som til Gud Faders Ære
 Vil Støvet klart hjembære
 I Aandens Favnetag!

N.F.S. Grundtvig 1851.
 »Til Marie, min trolovede«

Melodi efter Evert Taube.
 »Kærløken och vinden«

Korte hilsener

Vi er to gamle Stidsholtelever, som gerne vil sende en hilsen til årsskriftets læsere. Vi har begge to været elever og har været 50 års jubilare. Den dag opfriskede vi de gamle minder fra årene 1933 og 34.

Vi har stadig kontakt til skolen, og begge vores drenge, har været elever på skolen.

Tak til Grethe og Jeppe for jeres gæstfrihed. Vi føler os altid velkomne hos jer.

Hermed ønsker vi en glædelig jul, og alt godt i det nye år.

Lis og Hjalmar Mathiasen
 Vesterladenmark 15, Vodskov

-O-

Kære kammerater fra sommeren 1936!

Er det nu til at forstå, at det den 3. maj 1986 er et halvt århundrede siden, vi 27 piger mødtes i Stidsholt og tilbragte 5 dejlige måneder sammen på skolen?

Minder i hobetal har vi fra den tid. Jakobsens morgenforedrag og fru Jakobsens sangtimer står vel for de fleste af os som de bedste. Men også lærer Dams herlige botanikure, frk. Lauridsens ihærdige anstrengelser for at gøre os til elitegymnaster og frk. Nøhrs energiske forsøg på at indvie os i ernæringslærens og kogekunstens mysterier hører til i mindernes række, tilligemed et væld af gode og pudsige oplevelser fra dagliglivet på skolen i en tid, hvor faciliteterne - sammenlignet med i dag - var yderst sparsomme. Vand hentede vi jo ved en vandpost på gårdspladsen, belysningen bestod af petroleumslamper, og i stedet for WC havde vi »das« i gården. Jo, primitivt var det, men livet var herligt den sommer.

Skal vi nu ikke være enige om, at vi, der dengang udgjorde det hidtil største elevhold, hver især gør en indsats for, at vi må blive en rigtig stor flok 50 års jubilare til elevmødet i maj.

Glædelig jul og på gensyn til jubilæet!
 Else Mark Pedersen (f. Overlund)
 dengang Frederikshavn,
 nu Bispevang 8, Sæby

-O-

Hej SU kammerater vinteren 45/46

Jeg mindes endnu den 3. november for 40 år siden, jeg var på vej til Stidsholt Ungdomsskole til et 5 mdr. ophold.

Det var samme år, som krigen sluttede 5. maj, så alt var vanskeligt at få. Vi havde stadig rationeringskort. Det havde vi på sukker og kaffe helt frem til 52. Opholdet viste sig senere, at blive uforglemmeligt for alle 56 elever, som med vemod forlod skolen om foråret.

Efter opholdet blev jeg udlært i Vokslev Brugsforening, og efter giftemål med Kamma startede vi købmandsforretning i Nørresundby, som vi drev i 26 år, men trange tider for den lille købmand gjorde, at jeg belv ansat på Slagteriselskabet Syndby, hvor jeg er endnu.

Da vi har 40 års jubilæum til elevmødet søndag den 25. maj 86 og jeg desværre ikke har adresser på jer, vil jeg hermed opfordre jer til at møde op på Stidsholt ovennævnte dato, så vi kan mødes så mange som muligt fra vinteren 45/46.

Kender du adresser på nogen så sæt dig i forbindelse med dem.

Venlig hilsen og glædelig jul
 Ejnar Frendrup
 Vestergade 46
 9400 Nørresundby
 Tlf. 08 - 17 02 31

40 års jubilæum

Først i november 1945 var vi omkring 50 drenge, der påbegyndte et 5 mdr. ufor-glemmelig efterskoleophold på Stidsholt Ungdomsskole. En tid vi alle husker og ser tilbage på med glæde, men sikkert også den strenge vinter og de kolde værelser huskes.

Vinteren fik hurtigt ende, og vi spredtes til alle sider. Dog er vi nogle få stykker, der jævnligt mødes til elevmødet og jubilæum. Jeg synes, det ville være dejligt, om vi til 40 års jubilæet mødtes på Stidsholt til fest og samtale, om hvad vi har brugt de 40 år til. Så kender du nogen, der var elev vinteren 1945-46 eller sommeren 1946, så medvirk til, at vi mødes til jubilæum og elevmødet 1986.

Alle på Stidsholt og Stidsholtkammerater ønsker jeg hermed en glædelig jul og godt nytår.

Knud Kristiansen
(dengang) Bjergby
(nu) Østervang 16, Hjørring

-O-

1946-1986

Kære Stidsholtpiger fra sommeren 46. Er I klar over, at vi har 40 års jubilæum næste gang Stidsholt kalder til elevmøde?

Kunne det ikke være hyggeligt, hvis vi kom allesammen? Vi var 56 piger og 7 i lærerstaben, skulle vi ikke sammen prøve at sætte hinanden stævne denne dag?

Alle I, der får årsskriftet, kunne I ikke prøve og finde resten. Ved fælles hjælp må det da kunne lade sig gøre. Jeg vil meget gerne være »kontaktmand«. Mit tlf. nr. er 08 - 86 44 43, bedst om aftenen.

Samtidig vil jeg gerne herigennem sende alle, fra 46-53-54-59/60 samt alle, jeg gennem årene har lært at kende på Stidsholt, ønsket om en glædelig jul og et godt nytår.

Gerda Osterland Rasmussen

Hej sommerpiger 1956!

For 5 år siden var vi en lille flok piger fra sommeren 1956, der mødtes på Stidsholt Ungdomsskole til 25 års jubilæum, det var en dejlig oplevelse. Derfor synes vi, det ville være skönt, hvis endnu flere fandt på at møde op til 30 års jubilæum 1986.

Vi ønsker alle en glædelig jul og godt nytår.

Birthe Jensen (Christensen)
Bente Muhlig (Burholt)

-O-

Jeg vil her bringe en hilsen til alle forhen-værende Stidsholtelever, en særlig hilsen til de 25 års jubilarer, som mødte op til elevstævnet i år.

Som medlem af elevforeningens bestyrelse, havde jeg fået til opgave at finde frem til en del af 25 års jubilarerne. Det var et uhyre interessant arbejde. Jeg fik mig mangan en god sludder med gamle Stidsholt-elever, når jeg ringede rundt for at opsnuse adresser, og det var mig en stor glæde at se så mange jubilarer, der mødte op på elevstævnedagen.

Venlig hilsen

Orla Jensen, Aalborgvej 229,
Syvsten, 9300 Sæby
(elev vinteren 52-53,
smedesvend i Ørtoft siden 1958)

-O-

Hej piger fra sommeren 1961

Har I tænkt på, at det snart er 25 år siden, vi mødtes første gang på Stidsholt Ungdomsskole. Synes I ikke, vi skulle mødes igen og opfriske gamle minder. Jeg tænker tit på skolen, lærerne og jer, for jeg synes, vi havde en dejlig sommer sammen. Har nogen af jer været på skolen siden 1961. Jeg tog der op til elevmøde, da der var gået 20 år. Det var dejligt at se det hele igen og hilse på hr. og fru Jakobsen, og flere andre, men hvor var der

meget forandret. - Nu er Jakobsen desværre ikke blandt os mere, så jeg er glad for, at jeg tog derop den sommer. Jeg håber, at I, der læser denne hilsen, vil prøve at kontakte nogle af de andre piger, så vi kan blive rigtig mange til vores jubilæum til sommer.

Til slut vil jeg ønske jer alle en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Doris D. Nielsen (f. Pedersen)
Nibevej 22, Ullits
9640 Farsø

-O-

Hilsen fra en 10-års jubilær

Ja, nu er det 10 år siden jeg gik på Stidsholt, og i den tid er der sket meget. Som I sikkert ved er jeg gift med Jens »RYE« og vi har 3 børn: Rainar på 8 år og Maud og Veronika på 5 år.

Jeg har gået hjemme ved børnene indtil de var 7 og 4 år, men jeg ville jo gerne have en uddannelse. Jeg var begyndt at interessere mig for håndarbejde - især vævning - og havde arbejdet med vævningen derhjemme. I foråret 1984 tog jeg på Skals Håndarbejdsskole i Skals (selvfølgelig), som ligger i nærheden af Viborg. Der gik jeg så i 5 måneder og jeg kunne kun komme hjem hver anden weekend, så det var Jens, der tog sig af børnene imens. Det var lidt hårdt at undvære dem så længe, men det gik da.

På håndarbejdsskolen lærte jeg utroligt meget. Vi havde 3 hovedfag: vævning, broderi og kjolesyning og så et hav af valgfri fag, blandt andet: bogbinding, skosyning, tinarbejde, plantefarvning, knipling og meget mere. Jeg valgte bogbinding, knipling, skosyning og plantefarvning. Især bogbinding var jeg meget glad for. Vi lærte helt fra bunden at lave en bog. Vi syr den sammen i hånden, kommer pap på til bind, laver vores eget omslagspapir osv. Og sko lavede vi også selv. Vi var to om at hjælpe hinanden. En skulle stå op på bordet - og så gik vi

ellers igang. Først lavede vi et mønster af papir, som vi prøvede på vores fødder, og når det passede perfekt, blev mønstrene lagt på skind og skåret ud. Nu skulle vi så igang med at forme skindet over vores fødder. Det foregik også oppe på bordet. Vi stod på en plade, hvor vi faktisk blev sømmet fast - det vil sige: Det blev gjort i skindet (altså til skoene!!), så vi kunne få vores fødder ud - men sjovt var det at stå der... Når skindet var formet, kunne vi gå igang med at sy og lime. Og det endte med, at der stod en hel række sko til sidst. Der var også nogle, der lavede støvler.

Jeg fik som sagt lært meget i de 5 måneder, og enden blev da også at jeg søgte ind på seminariet for at blive håndarbejds lærer. (Håndarbejdsseminariet ligger i tilknytning til Skals Håndarbejdsskole).

Jeg kunne først begynde på seminariet i februar 1985, men vi flyttede alligevel fra Stidsholt til Skals allerede i sommeren 1984. Det var en tung afsked efter de mange år - det forstår I sikkert allesammen, når I tænker på hvordan det var at sige farvel bare efter ét år.

Kort tid efter var jeg så heldig at få arbejde på håndarbejdsskolen. Vi broderede duge og dækkeservietter - 8 timer om dagen i 5-6 måneder. I december holdt jeg dog fri fordi jeg skulle nå at lave nogle rammevævningsprøver og broderiprøver, som vi skulle fremvise inden vi begyndte på seminariet.

I februar 1985 begyndte jeg på seminariet og så skulle der ellers studeres. Det skal her siges, at vi ikke afslutter vores uddannelse med eksamen, men med en hovedopgave, som kan handle om alt muligt, bare det har noget med håndarbejde eller noget kulturelt at gøre.

Vi møder hver dag kl. 8 - og så synger vi morgensang. Vi er to årgange, der skiftes til at bestemme, hvad vi skal synge - og sommetider laver vi oplæsning for

hinanden. Derefter går vi så igang på holdene. Hele vores årgang er på 26 piger. Skemaet ser lidt anderledes ud end man er vant til, for som regel har vi kun ét fag hver dag.

Man vælger fra starten af uddannelsen ét af de to tilbudte hovedfag: kjolesyning og vævning – jeg har selvfølgelig vævning. Ved siden af dette har vi så to bifag – valgt mellem de tre mulige: Broderi, bogbinding og strikning. Her har jeg broderi og bogbinding. Men derudover har vi en hel del teoretiske fællesfag, som er obligatoriske: Pædagogik, psykologi og undervisningslære, dansk, samfundsfag, kunsthistorie, kulturhistorie, materialelære, farvelærere og besøgs- og udstillingsteknik.

Vores normale skolegang er fra ca. kl. 8 til kl. 15 – men der slutter dagen ikke, for der er altid noget at lave. Det er tit sådan, at vi bliver tilbage og væver – og der skal også laves en del derhjemme – også udover det, der skal læses.

Børnene trives godt. Rainar går nu i 2. klasse og Veronika og Maud i børnehaven. Hvad Jens laver må han selv fortælle jer om.

Jeg håber inderligt at se jer til elevmødet – og da især jer fra min egen årgang – der må da være en masse at snakke om. Vi har jo da tilbragt 10 gode måneder sammen på Stidsholt og 10 årsjubilær bliver vi kun én eneste gang i vores liv, så med ønsket om et gensyn til jer alle får I de bedste hilsener.

Heike

-O-

Nå, så gav Heike nok så elegant bolden over til mig. Jeg laver næsten det samme som Heike – jeg går nemlig på Skive Seminarium – jeg er nemlig ved at læse til lærer. Og lad være med at sige, at jeg er godt tosset – for det ved jeg skam godt selv. Nå, men det er bare alletiders at prøve at sidde på skolebænken igen – og de af jer, som jeg har haft oppe til eksa-

men i tidens løb på Stidsholt, kan jo nu glæde jer over at forestille jer mig på jeres sted. Sidste år var jeg oppe i matematik, dansk, kristendomskundskab og skrivning – og nu til sommer gælder det samfundsfag, formning og idræt. Jeg har hverken tysk eller engelsk på seminariet, men har valgt dansk og biologi som linjefag. Det, som nok optager mig allermest er imidlertid pædagogikken, hvor jeg roder med, hvad der dog skal blive af os arme mennesker, når de glade teknologiske spejderdrengene med deres bippende og båtende computere får gjort os alle arbejdsløse og lige så firkantede i hovederne som de skærme, som vi skal sidde og glo ind i. Det er faktisk smadderspændende – og der ligger en opgave af rang for efterskolerne – hvis de er oppe på dupperne.

Lige som Heike håber jeg meget på, at rigtig mange af jer finder vej til Stidsholt den 4. søndag i maj. Husk, at på elevmødedagen er vejret altid godt!!!!

Og til allersidst: Rigtig mange hilsener til jer allesammen. Vi savner jer Rainar, Maud og Veronika og Jens Rye

-O-

Til alle gamle elever sender jeg denne julehilsen. Specielt til jer fra vinteren 1962-63.

Jeg er havnet i Sverige, hvor jeg har giftet mig, og har købt hus. Har siden 1975 arbejdet hos Saab-Scania A/B i Trollhättan, hvor jeg arbejder i slutningen af produktionen, og er med til at gøre bilerne klare til leverance.

Siden jeg kom herop, er jeg kommet nærmere vor gamle skole og har haft lettere ved at komme til møderne, som skolen indbyder os gamle elever til. 1979 blev jeg valgt ind i Elevforenings bestyrelse.

Gennem årene, som er gået, er det lykkedes mig at være med til alle møderne, skolen har indbudt os til, med få undta-

gelser, og har på nært hold kunne følge skolens udvikling og fremgang.

Det kunne være meget sjovt, om vi fra vinteren 1962-63, kunne ses igen på Stidsholt den 25. maj 1986. Det er faktisk ved at være mange år siden, jeg har set jer.

Til slut ønsker jeg skolens forstanderpar, lærere og personale, elever og gamle elever, en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Jack Schlippe-Steffensen

Lilla Edet, Sverige

-O-

En hilsen

Da jeg gik ud af 10. klasse på S.U. i 1981, tog jeg først en mdr. til Grønland for at besøge mine forældre og der har jeg været et par gange siden. Jeg havde bestemt, at jeg ville et år i huset, så da jeg kom hjem begyndte jeg at søge. Jeg var heldig at få den første plads, jeg søgte. Det var hos en familie med 3 børn på 2, 4 og 6 år, så der var nok at se til, men hovedsagen var, at jeg kunne lide at være der, og jeg stadig kommer der.

På det tidspunkt var jeg flyttet ind i mine forældres lejlighed i Skalborg.

Efter et år i huset, begyndte jeg at søge ind på Den Danske Husflidshøjskole i Kerteminde, men der var ventelisten lang. Så begyndte jeg at gå arbejdsløs, det blev nu kun til 14 dage i første omgang, for jeg kom med på et EIFU kursus på specialarbejderskolen i Aalborg. Men da jeg var færdig der, var jeg arbejdsløs igen. Denne gang havde jeg en veninde, som også var arbejdsløs. Vi lavede godt nok om på dag og nat, men jeg ville nødig have undværet denne periode, for så har jeg da været ung, mens jeg er det, og uden nogle særlige forpligtelser.

Først i 1984 (efter 20 mdr. arbejdsløshed) kom jeg ind på Den Danske Husflidshøjskole. Der tog jeg så et 8 mdr. kursus. Nu var der ingenting, som blev

serveret mere. Alt hvad man gjorde og ikke gjorde var op til ens egen samvittighed, og ville man på seminariet skulle man have god samvittighed.

Nu bor jeg så i Kerteminde, fordi jeg går på seminariet på Husflidshøjskolen. Jeg har broderi som hovedfag, stoftryk og rammevævning som tilvalg, og så skal man have kunst/kulturhistorie, pædagogik, kemi, materialelære og dansk. Jeg går nu mest op i mit broderi. Vi laver selv alt: Mønster, påtegning o.s.v. Historien der bag skal vi også selv finde. Det som jeg er vild efter at vide noget om nu er julebroderi. Det er nemlig ikke så gammelt som jeg troede. Julebroderi kom rigtigt igennem i 1949-52.

Jeg vil til slut sende en hilsen til alle dem, jeg kender, med ønsket om alt godt fremover.

Anette Simonsen. »Simpap«
elev 1978-81

-O-

Jeg sender hermed en hilsen til alle, jeg kender fra Stidsholt Ungdomsskole.

Her er alt vel. Jeg er nu halvt færdig med min uddannelse som mejerist.

Jeg håber at se jer alle til elevstævne.

Med venlig hilsen

Ivan Larsen
(elev 1981-84)

-O-

I sommeren 1958 var vi 5 lærerinder på Stidsholt Ungdomsskole, som har bevaret sammenholdet og venskabet. Ja, vi var der hver især i flere somre. Som I kendte os, var vi 5: Frk. Søndergård, Sigrid Stoustrup, Inga Roed, Ruth Helbo og Laura Mortensen.

Vi havde en uforglemmelig sommer, som vi ofte mindes.

Frk. Søndergård var jo et »fast inventar« i Stidsholt. Vi andre fire har efterhånden etableret os på anden vis.

Først blev Sigrid Stoustrup gift med Juul Leth. En uge efter blev Inga Roed gift med Gunnar Helbo, Ruths store-

bror. 9 måneder senere blev Ruth Helbo gift med Peder Adersen.

Altså fulgtes de næsten ad på den livsbane. Efter 5 somre i Stidsholt, fik jeg helårsstilling på Eriksminde Efterskole nær Odder, hvor jeg havde været om vinteren, da jeg var i Stidsholt om sommeren.

I løbet af det sidste år har vi hver især – vi fire – haft en art 25 års jubilæum. Det vil sige, de tre har haft sølvbryllup, og jeg har været 25 år i Eriksminde.

Ved skoleårets slutning, til sommerferien, besluttede jeg så at holde op som lærer ved efterskolen og bor nu i Odder, hvor jeg har købt en lejlighed og befinder mig godt. Skolen holdt en fest for mig på Norsminde kro. Da jeg så i maj fyldte 65 år og havde besluttet at holde op som lærer, syntes jeg, der var en passende lejlighed til, at jeg selv holdt en fest for familie og venner. Den blev holdt på Eriksminde Efterskole. Det var så mit sølvbryllup.

Hermed mange hilsener til alle gamle elever og lærere vi kender samt en tak til Stidsholt Ungdomsskole for bl.a. sommeren 1958.

Sisse – Inga – Ruth og Laura

-O-

Efter de mange fester ville »det faste inventar« i Stidsholt gennem 29 år gerne have besøg af de »gamle« lærerinder og deres mænd. Den 3. november, der tidligere var vinterskolernes åbningsdag, kom de så her til frokost kl. 12.

Vi var på kirkegården for at aflægge et besøg ved Jakobsens grav og fik en dejlig travetur i Sæbygaard skov.

De fire kørte til Stidsholt for at hilse på fru Jakobsen, mens mændene slappede af, og jeg gik i køkkenet.

Der bliver snakket og leet meget sådan en dag. Vi glæder os altid meget over at være sammen.

Det tror jeg også, I gør, når I møder gamle Stidsholtammerater på Stidsholt

Ungdomsskole eller andre steder. Derfor: JUBILARER MØD OP!

Hvert år mødes jubilarer ved elevmødet på Stidsholt Ungdomsskole. Da vi gerne vil se endnu flere, appellerer vi til jer om at finde adresse på kammerater fra jeres årgang.

Elevforeningens bestyrelse tager mod oplysninger. Smed Orla Jensen vil gerne i forbindelse med 25 års jubilarer, og jeg håber at få rigtig mange henvendelser fra samtlige jubilæumshold, så jeg kan sende indbydelser ud.

Derfor: Hjælp os at finde adresser og mød selv op ved elevmødet i 1986!

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige tak for hilsen og blomster sidste år, da jeg på grund af sygdom ikke kunne deltage i elevmødet.

Med ønsket om en glædelig jul sendes de bedste hilsener til alle gamle elever.

Karen Søndergaard

Glædelig jul og godt nytår. Håber I alle har det godt, og at vi ses til elevmødet.

Christa

Glædelig jul og godt nytår. Vi ses på elevdagen!

Leif »Banjo«

-O-

På ungdomsskole

I august 1984 fik jeg et brev, i dette stod, at jeg var optaget på Stidsholt Ungdomsskole.

Alle fra min gamle klasse troede, at ungdomsskole var et sted, man sendte unge hen, som man ikke kan styre i folkeskolen; nå, men da min klasselærer hørte, at jeg skulle på ungdomsskole, blev jeg hendes yndling, mine karakterer gik op ad, og det var ellers hende, jeg ikke kunne enes med.

Året gik, som det plejede, og pludselig stod jeg på Stidsholt i august 1985. Det

var mærkeligt for mig at stå der, måske mere end for de andre. Min storesøster har gået på skolen før mig, og nu er det ikke noget, jeg hører om, jeg er her.

Det største problem for mig var, om jeg kunne falde til, finde kammerater osv., men det er gået godt nok, for vi har en flink dansklærer og gode kammerater her. Ham, jeg skulle dele værelse med, virkede også flink, men jeg tog fejl, han var helt gal på den, han ville lege med ild og hænge vasketøj op på værelset, så gulvet blev vådt, og jeg var alene om at gøre rent, men det blev ordnet. Nu bor jeg sammen med en anden, og ham, jeg boede sammen med, gør også rent nu.

Jah, skolen skal jo passes, det er jo også derfor, jeg er her. Det er det mest kedelige, men også tit det vigtigste. Men kedeligt er det, at vi har så korte frikvarterer, man kan knap nok nå at hente nye bøger, og så er der mange timer.

Vi har selvfølgelig regler, der skal holdes. Vi skal op 6.45 og i seng kl. 23, det sidste er specielt svært. Kl. 9.25 har vi rengøring. Vi skal have mindst 32 timer om ugen. I fritiden kan vi gå i værksteder, hvis vi har taget »kørekort«, det kan være elektronik, sløjd, idræt m.m.

Til afslutning kan jeg kun sige en ting om vores skole. Gud bevare Stidsholt.

Brian Dybro Hansen

-O-

Hej - hej til jer alle!

Køkkenet kalder – Kirsten og undertegnede er stadig at finde i køkkenet, og det fungerer bare.

Vi får stadig nye impulser fra eleverne, når de er i køkkenet. Så vi føler os som to på 20. Hvad vi også stadig ser ud som?!!!

Gerda, som kommer og tager elevernes morgenopvask, sender jer også en varm tanke og en julehilsen.

Kort og godt – alt er vel hos os, og vi glæder os til at gense jer i maj til elevmødet.

Vi vil ønske alle en rigtig glædelig jul samt et godt og fornøjeligt nytår.

Kærlige julehilsener fra
»køkkentanterne«
Elsa Christensen

NB Med et ønske om en glædelig jul og et godt nytår sender Harry »pedel« Andreassen en hilsen til jer alle.

Meddelelser 1986

Elevmødet

afholdes søndag den 25. maj og starter kl. 14. Elevmødet er *altid* 3. søndag i maj, *hvis ikke* det falder sammen med pinsen, og det ville det gøre denne gang.

Husk det er ikke blot jubilarerer, der skal komme, men gl. elever fra *alle* årene er velkomne, og vi vil også gerne se jeres mænd, koner, kærestes og børn.

Jubilæumsholdene

Elever fra vinteren 1975-76 og sommeren 1976 (10 år)
1960-61 og sommeren 1961 (25 år)
1955-56 og sommeren 1956 (30 år)
1950-51 og sommeren 1951 (35 år)
1945-46 og sommeren 1946 (40 år)
1940-41 og sommeren 1941 (45 år)
1935-36 og sommeren 1936 (50 år)

indbydes på elevmødedagen med eller uden ægtefælle til jubilæumssammenkomst med middag kl. 11. Send venligst et kort med indmeldelse en uge før til os. - Prøv at finde frem til gamle kammeraters adresser og gør dem opmærksom på festen.

Elevforeningens bestyrelse

Knud Villy Andersen, H.C. Andersensvej 5, 9000 Ålborg. Formand.
12 14 43.

Ejnar Frendrup, Vestergade 46, 9400 Nørresundby. Næstformand. 17 02 31.

Karen Søndergaard, Rosenstien 2, 9300 Sæby. Kasserer. 46 17 27.

Orla Jensen, Ålborgvej 229, Syvsten, 9300 Sæby. 46 83 40.

Jørgen Holm Jensen, Ørtoftvej 141, 9300 Sæby. 46 82 09.

Jack Schlippe-Steffensen, Bergkullevågen 211², S-46166 Trollhättan.
Telf. 009-46-520-75918.

Fatima Lise Jaouadi, Fjembhedevej 8, Præstbro, 9330 Dronninglund.
Sekretær. 86 71 93.

Skolens bestyrelse

Gårdejer Knud Pinstrup, Nørreis, 9240 Nibe. Formand. 66 90 20.

Ejnar Frendrup, Vestergade 46, 9400 Nørresundby. Næstformand. 17 02 31.

Ingrid Houbak, Gedemålgård, Bjergby, 9800 Hjørring. 97 10 36.

Lis Sohnemann, Gravsholtvej 10, Langholt, 9310 Vodskov. 25 71 49.

Gårdejer Jørgen Troldborg, Råbjergvej 220, 9982 Ålbæk. 48 80 64.

Niels Rafn Højen, Hunetorpvej 6, Hune, 9492 Blokhus. 24 98 16.

Knud Andersen, H.C. Andersensvej 5, 9000 Ålborg. 12 14 43.

(Elevforeningens formand)

Telefonnumre

Skolens telefon - (08) 46 81 03.

Elevtelefon - (08) 46 80 72.

Grethe og Jeppe Buhrkall - privat (08) 46 81 03.

Marie Risegaard Jakobsen - privat (08) 46 80 38.

Adresseændringer

bedes sendt til kasserer, Karen Søndergaard, Rosenstien 2, 9300 Sæby. Tlf.
(08) 46 17 27, eller til skolen.

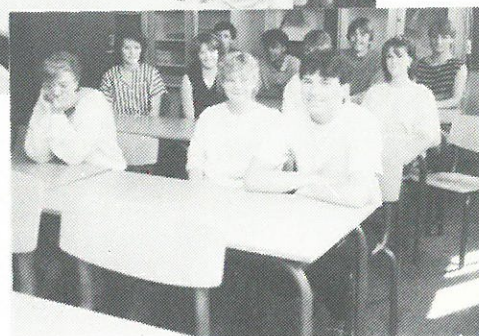

Elever 1984-85

Christian Andersen, Konvalvej 4, Højene, 9800 Hjørring
 Gitte Andersen, Randbølvej 42, 7184 Vandel
 Niels Jørgen Andersen, Skovvej 8, 9575 Terndrup
 Tina S. Andersen, Vinterslevvej 36, 8370 Hadsten
 Ole Back, Ågården 48 2.t.v., 2635 Ishøj
 Klaus Berger, Hjørringvej 37 A 2., 9400 Nørresundby
 Niels Bilde, Telefonvej 14, Fjellerup, 8585 Glæsborg
 Jessie Carlsen, Hørhaven 34 I, 9000 Aalborg
 Birgitte Christensen, Bredgade 139, 9830 Tårs
 Lars Henrik Christensen, Knud Lavardsvej 24, 8900 Randers
 Lene Christensen, Liselund 16, 9000 Aalborg
 Pia Christensen, Springbakgårdsvej 4, 9240 Nibe
 Peter Christiansen, Centralvej 4, 9982 Ålbæk
 Rikke Damgaard, Kirkegårdsvej 47 II th., 2300 København S
 Karen Fibiger, Keldgårdsvej 90, 9600 Aars
 Martin Fischer, Gyvelvej 2, 8660 Skanderborg
 Axel Brogård Hansen, Mågevej 4 B 1.tv., 9850 Hirtshals
 Maibritt Hansen, Ranunkelvej 18, 9500 Hobro
 Steffen B. Hansen, Bredagerlykken 33, 5220 Odense SØ
 Gitte W. Hansen, Diskovej 152, 9000 Aalborg
 Mickey Hay, Ritmestervej 3, 9440 Åbybro
 Anita Hellmann, Fyensgade 30, 9000 Aalborg
 Mette Hoffmann, Øster Hjermvej 15, 7560 Hjerm
 Robert Holmene, Farvervej 39, 9300 Sæby
 Bo Rafn Højen, Hunetorpvej 6, Hune, 9492 Blokhus
 Bettina Jensen, Rønbjergvej 2, 9220 Aalborg Øst
 Pia Marianne Jensen, Islandsgade 13 s. st.tv., 9000 Aalborg
 Helle Bøg Jørgensen, Tårsvej 3, Lendum, 9870 Sindal
 Lone Kiel, Hjørringvej 311, 9750 Østervrå
 Karina Kithim, Solbakken 31, 9240 Nibe
 Schane Kithim, Solbakken 31, 9240 Nibe
 Brian Kristensen, Lindevej 59, 9370 Hals
 Lars Holm Kristensen, Sverigesgade 18, 9850 Hirtshals
 Maibritt Kristensen, Doravej 43, 9000 Aalborg Øst
 Steen Kristensen, Albert Naursvej 23, 8270 Højbjerg
 Anita Larsen, Præstevangen 8, Bislev, 9240 Nibe
 Peter R. Larsen, Vestergade 24 A, 9850 Hirtshals
 Anita Lentz, Anker Jensensvej 17 II th., 8230 Åbyhøj
 Frank Madsen, Porsevej 27, 9800 Hjørring
 Marianne Madsen, Mølholmvej 1. St. Brøndum, 9520 Skørping
 Christian Mangerel, Langdyssen 24, 4700 Næstved
 Henrik Melsted, Bødkerporten 44, 2650 Hvidovre
 Lena Mortensen, Kalmanparken 11, Frejlev, 9200 Aalborg
 Carsten Nielsen, Kirkevej 3, 9881 Bindlev

Flemming Nielsen, Tornbjerg 32, 8732 Hovedgaard
 Ingo Holst Nielsen, Enggården 21, 9520 Skørping
 Lone Berg Nielsen, Smalbyvej 72, 9700 Brønderslev
 Maj Britt Nielsen, Fasanvej 13, 7184 Vandel
 Michael Nielsen, Lundegårdsparken 9, 9800 Hjørring
 Pia Nielsen, Nr. Trandersvej 117, 9000 Aalborg
 Vibeke Nielsen, Kløvermarken 7, 9362 Gandrup
 Steen Odsgaard, Meljøvænget 12, 8381 Mundelstrup
 Brian Olesen, Liljevej 4, Lihme, 7861 Balling
 Conny Olesen, Snerlevej 13, 3300 Frederiksværk
 Allan Pedersen, Bakkesvinget 54, 8700 Horsens
 Marianne Pedersen, Vestergade 30, 9850 Hirtshals
 Marlene Pedersen, Hjedsbækvej 309, 9541 Suldrup
 Morten Pedersen, Stoldal 42 st.th., 9500 Hobro
 Bjarke Søren Poulsen, Sønderkovvej 7, 9370 Hals
 Pablo Rain, Kærgården 9 1.th., 2620 Albertslund
 Hanne Rohde, Kalistavej B. 888, 3921 Narssaq
 Kurt Rohde, Kalistavej B. 888, 3921 Narssaq
 Kim Salling, Søndermarksvej 15, 9670 Løgstør
 Tina Skov, Svarverudvejen 3, 3500 Hønefoss Norge
 Bettina Sørensen, Danmarksgade 49 3. sal, 9000 Aalborg
 Kim Thillemann, Fjordgade 13, 9670 Løgstør
 Birgit Aarenstrup, Slaaenvej 11, 9000 Aalborg

314 (416)

Oluf Ring, 1922.

2 Jeg vidste længe, jeg skal herfra;
det hjertet ikke betynger,
og derfor lige glad nu og da
på gennemrejsen jeg synger.	5 Jeg ville gerne fra højen sky
udsendt de glade sange;
men blive må jeg for kost og ly
en stakkels gældbunden fange.
3 Jeg skulle sjunget lidt mer måske –
måske vel også lidt bedre;
men mørke dage jeg måtte se,
og stormen rev mine fjedre.	6 Tit ligevel til en smule trøst
jeg ud af fængselet titter
og sender stundom min vemodsrøst
med længsel gennem mit gitter.
4 Jeg ville gerne i Guds natur
med frihed spændt mine vinger,
men sidder fast i mit snævre bur,
det alle vegne mig tvinger.	7 Lyt og, o vandrer, til denne sang,
lidt af din vej du hidtræde!
Gud véd, måske det er sidste gang,
du hører livsfangen kvæde.
8 Mig bæres for, som ret snart i kvæld
at gitterværket vil briste;
thi kvidre vil jeg et ømt farvel;
måske det bliver det sidste.	

St. St. Blicher.

En af Stidsholt-elevernes
yndlingssange.

REGNSKAB

for året 1. maj 1984 - 30. april 1985

INDTÆGT

Kassebeholdning	431,08
Årsskrift, skolen	10. 000,00
Årsskrift pr. giro	8.490,00
Årsskrift kontant	510,00
Renter	<u>101,86</u>
	Kr. <u>19.532,94</u>

UDGIFT

650 årsskrifter	15.006,00
Frimærker	2.550,00
Gebyr	11,00
Krans	250,00
Girokort trykt (H.J.s minde)	176,90
Kontorartikler	310,10
Indestående i sparekassen	313,49
Indestående giro	501,56
Kontantbeholdning	<u>413,89</u>
	Kr. <u>19.532,94</u>

Sæby den 17. maj 1985.

Karen Søndergaard

Regnskabet gennemset og fundet i orden.

Sæby den 17. maj 1985.

Gerda Osterland Rasmussen

